

Tervezés, (ön)értelmezés, fenntartás: a magyar nyelvstratégia lehetőségei és kötelességei*

I.

A megismerő és cselekvő ember természetes adottsága és tevékenységének meghatározója a múltbeli tapasztalatok reflexív feldolgozása és a jövő tervezése. Minden emberi közösségi és kulturális tevékenység egyszerre aktív és reflexív, vagyis miközben a tevékenység folyik, az azt végző önmagát és környezetéhez való viszonyát értelmezi és újraértelmezi. Ennek a nézőpontnak az egyik összetevője (kiindulópontja) a tapasztalati tér (más szavakkal tapasztalat, emlékezés a múltból), a történeti meghatározottság, amely a történelmi eseményeket szemlélő beszélő vagy kutató történetileg meghatározott világismereteiből, tapasztalataiból áll. Másik összetevője az elváráshorizont (más szavakkal várakozás, remény a jövőbeli történésekkel kapcsolatban), amely a történeti meghatározottság révén a történeti ember által várt, jövendőlt események mintáját tartalmazza (GADAMER 1984; KOSELLECK 2003). Amikor egy kultúra és közösség, illetve specifikusan a magyar kultúra és közösség nyelvstratégiájáról esik szó, e kettősség kettős módon érvényes: a közösség minden területén és a nyelvtudományban egyaránt. A most következő kifejtésnek is ez a fő hermeneutikai kerete.

A nyelvstratégiának az a feladata, hogy belülről és egészében hagyja megmutatkozni a nyelvvel, a nyelvet beszélő egyénekkel és közösség(ek)kel kapcsolatos erőt, a termékenységét, a teljesítményt, a jövő természetes várását, elvárását. Mindazt, ami közösséget és kultúrát épít, fenntart, és mindazt, ami nyelvet hoz létre és tart fenn. A feltételek, folyamatok elemzése az alkotó, önalkotó erők tudatosítását és tervezését eredményezi, amely visszacsatolva ismét feltétele a közösség, az egyén és a nyelv fenntartásának. A nyelvstratégia fő célja a nyelv, egy nyelv, a mindenkori anyanyelv fenntartása és jövőbeli élete fő irányainak a kijelölése. Minden közösség önfenntartó tevékenységet folytat: saját maga létének feltételeit igyekszik biztosítani. Ez a tevékenység a legkedvezőbb körülmények között is nélkülözhetetlen: az alkotás, az önreferencia és önreflexivitás (az önértelmezés), a közösségi koherencia összhangba hozása és a környezettel való összekapcsolása a fenntartás, a kulturális kumuláció elengedhetetlen feltétele. A nyelv, a nyelvet beszélő ember és közösség nem van, hanem létrehozza önmagát folyamatosan, hagyományt képezve és a jövőt megnyitva (LUHMANN 1998). Ha ez a folyamat él, a közösség és a nyelv is él, ha ez a folyamat megszakad, a közösségnek és a nyelvnek is vége.

Erre a nyelvstratégiára, pontosabban ennek a nyelvstratégiának a kifejtésére (felszínre hozására) és kidolgozására minden esély megvan ma is. A magyar nyelv stratégiájával, illetve annak hiányával több mű is foglalkozott (vö. BALÁZS

---

* A Magyar Nyelvtudományi Társaság közgyűlésén 2012. december 11-én elhangzott előadás szerkesztett változata. A tanulmány az OTKA K81315 számú „Kognitív stilisztikai kutatás” című pályázatának támogatásával készült.

2001; É. KISS 2004; KONTRA 2010; KISS 2012; PÉNTEK 2012), ezek módszeres áttekintésére a jelen tanulmány nem tér ki. Minden közösségnek és kultúrának van nyelvstratégiája. Ezek a nyelvstratégiák nagymértékben különbözhetnek egymástól meglétük és hatásuk erősségében, kidolgozottságuk és tudatosíthatóságuk mértékében, a stratégiai célok elérésének rész kérdéseiben. Azonban mindegyik a nyelv és nyelvközösség fennmaradását és fejlődését, teljesítményének növelését, korszerűségét tűzi ki célul. Az angolszász kultúrákban a nyelvstratégia nyíltsága nem különösebben erős, a stratégiai célok főképp a mindennapi gyakorlatban, az oktatásban és a nyelvi kreativitásban valósulnak meg, diszkurzív módon, a minőség- és teljesítményelvű sokféleségben (vö. pl. MILROY–MILROY 1985). A német kultúrában jelentékeny a nyelvstratégia nyíltsága, a nyelvi kérdések a nyelvi eszmény, a nyelvi helyesség, a hagyomány és a jövő szempontjából nagymértékben reflektálódnak a nyelvről szóló metaszintű diszkurzusokban, a nyelvtudományban is (vö. VON POLENZ 2000; GLOY 2000; LUCKMANN 1982). (Egyik esetben sem a „politikai korrektségről” van szó.) Ismeretes a skandináv és balti kultúrák és nyelvek nagyfokú stratégiai feldolgozottsága (l. pl. POMOZI 2011).

A nyelvstratégiáról szólva előre le kell szögezni: nem panasznpra van szükség, sem nem a kívánságlisták előhozatalára. Nem az ideológiák és a kulturális érdekcsoportok harca oldja meg a kérdéseinket, az aszimmetrikus ellenfogalmak (a mindenkori „mi” és „ők” szembenállása; vö. KOSELLECK 2003) meglévő rendszere fölé kell konszenzust kialakítani. Nem hasznos a tragikum (a hungaropesszimizmus) és nem hasznos a közömbösség, éppígy nem az eltúlzott honféltség. A megalapozáskor nem kellenek jelszavak és média-tűzijáték. A felelősség méltóságával közelítsük meg a kérdéskört, azaz saját magunk egy lényegi összetevőjét. A magyar nyelv jövője nem lehet holmi jóslás vagy kuruzslás áldozata, hanem csakis az alkotó gyakorlat és a felelős tervezés együttes kimenete, megfelelő elméleti és módszertani keretben. KISS JENŐ (2012) és PÉNTEK JÁNOS (2012) külön hangsúlyozza a nyelvstratégia nyelvtudományi megalapozásának és tudományos alap más cselekvők általi elfogadásának szükségességét.

A nyelvstratégia összetett tevékenység összetett rendszere. A nyelvstratégia nem csupán nyelvpolitika vagy nyelvi tervezés, vagy akár nyelvművelés. Az összetettséget a következőképpen vázolom:

1. A stratégia fogalma
2. A nyelvstratégiát meghatározó körülmények (a lehetőségek rendszere)
  - A) A külső és belső körülmények viszonya
  - B) A külső körülmények
  - C) A kultúra
  - D) A nyelvközösség és a nyelv
  - E) A nyelv
  - F) A magyar nyelv helyzete az ezredfordulón
  - G) A körülmények összegzése: a különbözőség egysége
3. A nyelvstratégia cselekvési formái (a kötelességek rendszere)
  - A) A tudományos leírás
  - B) A nyelvi tervezés

- C) Nyelvpolitika, nyelvi jogok
- D) Az oktatás
- E) A kulturális politika
- F) Ismeretátadás
- G) Cselekvők, intézmények, finanszírozás

A nyelvstratégia a nyelvet és az azt beszélő közösséget szociokulturális közegben értelmezi. Ennek az értelmezésnek az általános eszmei kerete a hermeneutika, szűkebb nyelvtudományi megalapozása funkcionális. Az alábbi áttekintés során szóba hozandó álláspontok és ideológiák nem kizárólag a nyelvtudomány területéről származnak, hanem szélesebb, általánosabb kulturális csoportoktól.

II.

1. A stratégia fogalma. – A stratégia rövid meghatározás szerint összetett, nagyléptékű tevékenység megtervezésének és végrehajtásának tudománya; illetve valamely eljárás, tevékenység átfogó terve, amely tartalmazza a cél eléréséhez szükséges cselekvéseket és a lehetséges akadályozó tényezőket. A stratégia tehát hosszú távú és jelentős tevékenység megtervezése és a kivitelezésben folyamatos ellenőrzése, az eredmények visszacsatolása (vö. BECHMANN 1981). A stratégia az adott tevékenység legjelentősebb tényezőit és összetevőit tartalmazza: a kitűzött célt és a cél eléréséhez szükséges legfontosabb cselekvési és körülmény-tényezőket. A stratégia alapvető része a probléma- és helyzetelemzés, a hozzáférhető ismeretek és előrejelzések feldolgozása a cél elérése érdekében, tervezés, becslés, előzetes döntések sora a következő területeken: a lehetséges módok, módszerek, eszközök, „költségek”, elvárt eredmények, kockázatok, veszteségek és mellékhatások. Kiemelendő a cselekvések lehetőségeinek, terének, forrásainak, ágenseinek, intézményeinek és következményeinek elemzése, alternatívák kidolgozása.

2. A nyelvstratégiát meghatározó körülmények (a lehetőségek rendszere). – A nyelvstratégiát meghatározó körülmények között a stratégia megtervezésének és végrehajtásának feltételeit szükséges előszámlálni. A feltételeket körülmények rendszerében vázolom a következőkben, probléma- és helyzetelemzésként. A körülmények rendszerének módszeres, tudományos vizsgálata alapfogalmakra (nyelv, nyelvközösség) is kiterjed. A reflexív értelmezésre nem csupán tudományos igényből van szükség, hanem éppen a tervezés megalapozása miatt, azért, hogy a stratégia ne csak tervezés legyen, ne csak futurológia vagy kívánságlista, hanem megalapozott cselekvések sora. Annál is inkább szükséges az alapfogalmak újraértelmezése (de nem feltétlenül teljesen új értelmezése), mert a nyelv, a nyelvközösség történeti jelenségek, történetileg változnak, főképp a gyors és alapvető társadalmi, gazdasági és kulturális átalakulások idején. Ilyen változásokat hajt végre és él át a magyar nép és a magyar nyelvközösség is az ezredfordulón. Így nemcsak a nyelvstratégia fontos, hanem annak alapkategóriái is.

A) A külső és belső körülmények viszonya. – A nyelvstratégia egyik alapja a nyelv és a nyelvközösség körülhatárolása és a környezetéhez való viszonyának a meghatározása.

A magyar nyelv, nyelvközösség, nemzet, állam és külső környezete viszonyát rendszer és környezete viszonyában tudjuk leírni. Az önmagában álló meghatározás (immanens definíció) hiányos marad, hiszen a tárgyalt jelenség egyik leglényegesebb összetevőjét hagyja figyelmen kívül, azt, hogy nem magában áll, hanem hasonló jelenségek (nyelvek, nyelvközösségek, nemzetek, államok) közegében, azokhoz is viszonyulva létezik, azok viszonyában tartja fenn önmagát.

Erről az operatív strukturális helyzetről a magyar tudományos és kulturális diskurzusban lényegében két álláspont uralkodik, egymást feltételezve (az aszimmetrikus ellenfogalmak rendszerében): a) az egyik a külső tényezőket (más államok, az EU, más nyelvek, kultúrák, főképp a közvetlen és tágabb földrajzi környezetben) mint a magyartól abszolút különálló és gyakran mint ellenséges erőket értelmezi; b) a másik a külső tényezőket csak részben tekinti külsőknek, inkább egy határok (földrajzi, állami, nyelvi és kulturális határok) nélküli világgént érti, ahol lényegében nincsen külön környezet. Ezeknek az irányzatoknak a részletes elemzését e helyt nem lehet elvégezni. Az első irányzat jellegzetes hirdetői a magyar nyelv és nyelvközösség, magyar nép gyökereit például a hun „rokonságban”, az ókori törökségben és más kultúrákban kereső körök, a második irányzat jellegzetes hirdetői a mai globalizáció fenntartás nélküli hívei.

A viszonyt józanul vizsgálva a kettő, vagyis rendszer és környezet kölcsönviszonyát lehet megállapítani (elsősorban LUHMANN 1998: 60–78; MATUREANA–VARELA 1980 alapján):

a) A társadalom, a közösség, a kultúra, a nyelv emergens, autopoetikus, önalkotó rendszerek.

b) A környezettől való függetlenség és függőség nem kölcsönösen egymást kizáró rendszerjellemzők, hanem meghatározott feltételek mellett együtt egymást segítik.

c) A rendszer nem csak strukturálisan, művelési jellegében is autonóm; az autonómia nem a teljes elzártság, nem a kapcsolathány.

d) „[C]sak operatíván zárt rendszerek tudnak magas fokú egyedi összetettséget létrehozni, amelyek azután arra szolgálhatnak, hogy azokat a vonatkozásokat specifikálják, amelyekkel a rendszer feltételek mellett a saját környezetére reagálni tud” (LUHMANN 1998: 68).

e) Nélkülözhetetlen esetlegesség van a rend emergens létrehozásában; az esetlegesség mértéke nő a rendszer összetettségének növekedésével.

f) A rendszer elemei nem független egységekként állnak össze, hanem maguk is emergenciai eredményei, és különbségként funkcionálnak a rendszeren belül.

g) A rendszerfogalom a környezetfogalmon nyugszik, és sem logikailag, sem analitikusan nem izolálható.

Miért fontos mindez? Azért, mert a magyar nyelv és a magyar nyelvközösség egyik legalapvetőbb nyelvstratégiai kérdése a környezetéhez való viszonya. A függetlenség ebben a viszonyban nem az abszolút izoláció, amiképpen a más nyelvekkel és kultúrákkal való érintkezés pedig nem azonos a teljes beolvadással.

Ésszerűen a magyar nyelv és nyelvközösség helyzete az autonómia fogalmával jellemezhető: az autonómia az a helyzet, ahogy mi (mi is) kijelöljük határainkat környezetünkhöz képest az önértelmezésben.

B) A külső körülmények. – A Kárpát-medencei magyar nyelvterület mint térség ismeretes módon történeti koronként változó módon határozta meg önmagát és viszonyult a környezetéhez. Önmagára való vonatkozásában és ön maga folyamatos megalkotásában saját maga környezetét is alakította, amennyiben saját maga részéről pontosan kijelölte az elkülönülés és a kapcsolat (hasonlóság) kulturális és nyelvi tartományait. Ennek az interaktív meghatározási műveletnek volt egyik mérhető eredménye a nyelvi hatásoknak az irányítása. A honfoglalás előtti török, a honfoglalás utáni szláv nyelvi hatás a népi kultúrát érintette alapvetően, a magyar nyelvi térség saját környezetformálása révén. A latin, később a német és részben a francia a magas kultúrában lett a magyar nyelvi és kulturális térség elfogadott környezete. Tehát nem közvetlenül határos nyelvek, hanem nagy kultúrájú és tekintélyű kultúrák és nyelvek. Ugyanakkor a középkor óta a Kárpát-medencei magyar nyelvterület közvetlen határoló nyelvei máig nem kerültek be az általános vállalt magyar nyelvi környezetbe, csak az utódállamok magyar kisebbségeiben. Jelképes megnyilvánulása mindennek az a tény, hogy nincsenek korszerű román, szlovák, szerb, horvát párú magyar szótárak, korszerű magyar nyelvű román, szlovák, szerb, horvát nyelvtanok, történelmek. Hasonlóképpen két hosszú időre berendezkedő idegen hatalom, az oszmán-török és a szovjet-orosz nem jutott be a magyar nyelv és kultúra önálló környezetébe. A modernség későbbi szakaszában, a 20. század közepétől szintén távoli és a magas kultúrára ható kapcsolat az angol nyelv behatolása a magyar nyelvi térségbe. Másrészt a 19. században és részben a 20.-ban a latin csökkenő mértékben, a német növekvően újból hatott a népi kultúrára, és az 1980-as évektől ez érvényes az angolra is. Az itt röviden jelzett döntések nyelvstratégiai és tágabban kulturális jellege vitathatatlan, akkor is, ha a cselekvők nem mindig a teljes rendszer (nyelv, nyelvközösség, kultúra) egészében gondolkodtak. A cselekvésekből és kommunikációs aktusokból dinamikus rendszer állt össze (történeti koronként mindig újra), amely tendenciaszerűen érvényesítette az egyedi döntéseket, stratégiaként érvényesülő irányvonalakat kialakítva. Kiemelendő, hogy a döntések végrehajtói és részben tudatosítói a népi és a magas kultúra minden szintjén megtalálhatók. E tény a nyelvstratégia gyakorlati végrehajtó és reflexív, esetenként tudományos összetevőinek együttes megvalósulására mutat rá. Egészében a magyar nyelvközösség saját környezetét a nagy európai kultúrnyelvekkel való viszonyban határozta meg (egyes történeti szakaszaira és területeire l. TOLCSVAI NAGY 2004).

Összefoglalva: a magyar nyelvközösség a honfoglalás óta meglehetősen egyértelműséggel meghatározta a maga részéről nyelvi autonómiáját, valamint környezetének jellegét: ez kulturális és nem pusztán földrajzi alapú döntések sorozata, máig folyamatosan. E döntések mind gyakorlati, mind elméleti jellegűek, és legalábbis többségiek vagy többségi hatásúak. Miközben tehát például az újkori szabadságharcokat mindig elbukta a magyar nemzet vagy a magyar állam, az autonómia operatív kialakítása és alakítása (az autopoieszis) az önreferenciával és

reflektáltsággal hosszú távon a fenntartást, a fennmaradást biztosította. Ezt a cselekvési képességet meg kell tartani, és tervezni kell.

C) A k u l t ú r a. – A kultúra egy közösség normáinak, értékeinek és anyagi javainak összessége, amelybe beletartoznak a mindennapi és tudományos ismeretek, a természeti és a főképp ember alkotta tárgyi környezet és a művészeti alkotások. Kultúra az az ismeretrendszer, amelyet az egyén szocializációja során elsajátít. A kultúra a folyamatos emberi közösségi tevékenység eredménye. Nem kész dolog, amelybe beleül egy közösség kultúrájának a tagja, hanem a közösség tagjai által folyamatosan fenntartott tudás- és cselekvésrendszer, amelyen folyamatosan változtatnak a közösség tagjai. A kultúra lényegi összetevője a kumuláció, a kulturális tényezők megalkotása, egymásra épülő felhalmozása, és e folyamatban történeti változása. A kultúra fontos jellemzője a normativitás, a kreativitás, a sokféleség és a hagyomány. A hagyomány nem kész és változtathatatlan minta, nem holt anyag, nem múzeumi tárgy, hanem az állandó önmagára vonatkozó feldolgozás.

A kultúra mint egy közösség kultúrája éppúgy a teljes elkülönülés és a teljes beolvadás közötti autonómia státusában képes hosszú távon létezni. A mai kultúra egyik fő kérdése az egységesülés. A globalizáció egyrészt a világméretű egységesítés, másrészt a helyi jellegzetességek előtérbe helyezése, vagyis a betagozódás, igazodás és az elkülönbözés, a különbség mint jellegzetesség. Ezzel a kettősséggel együtt jár a hagyomány fenntartása és a modernizáció együttese és feszültsége, amelyben az innovációk a koherenciát jelentékenyen erősítik. „Az innovációk diffúziója rendkívül összetett szociálpszichológiai folyamatokban megy végbe – amelynek materiális tartományában az újdonság kompatibilitása, a befogadóknek az elvárt gazdasági haszonra irányuló kockázatkészsége szerepet játszik” (COX–ZENDER: 2000: 166).

D) A nyelvközösség és a nyelv. – A nyelvstratégiával kapcsolatos alapfogalmak kapcsán számos kérdés fogalmazódik meg. Miről is beszélünk a nyelvstratégiáról? A nyelvről? A nyelvi rendszerről? A nyelvhasználatról? Mindkettőről? A nyelvet beszélőkről? Egyénenként? Közösségként? Egy vagy sok közösségként?

Ahhoz, hogy a nyelvstratégiát fogalmi rendszerbe tagolhassuk és kidolgozhassuk, a nyelv és a nyelvközösség fogalmát is tisztázni szükséges. Annál is inkább, mert e két alapkategóriának is többféle értelmezése van forgalomban. Ezúttal csak a magyar kultúrabeli értelmezésekre összpontosítva, a nyelvközösségről többek között a következő jellegzetes álláspontok azonosíthatók:

a) A nyelvközösség nemzeti közösség, amely célelvű (teleológiai) folyamat során halad önmaga küldetésének a kiteljesítése felé, amely végső állapot része a nyelv tökéletes megvalósulása, a nemzeti lét lényegéeként.

b) A nyelvközösség véletlenszerűen létrejövő közösség, amelynek tagjai csak azért tartoznak össze, mert születésük révén egy nyelvet beszélnek.

c) A nyelvközösség nyitott közösség, amelynek bárki tagja lehet, aki az adott nyelvet beszéli, anyanyelveként (vagy esetleg második nyelvként).

A jelen áttekintésben érvényesülő funkcionális nézőpontból a nyelvközösség egyének és beszélőközösségek hálózata. Az egyén saját anyanyelvváltozatát

tanulja meg anyanyelveként, és fokozatosan sajátít el más funkcionális változatokat. Az eddigiek értelmében a nyelvközösség fontos jellemzője (szemben a fenti három állásponttal):

a) autonóm, részben zárt (az anyanyelvi eredetű vagy szintű tudás a feltétel), részben nyitott (tagja lehet valaki kívülről), önmaga határait részben önmaga jelöli ki;

b) folyamatos kulturális és nyelvi kumuláció eredménye;

c) a közös nyelv csak részlegesen közös, változatokban funkcionál;

d) tagjai a nyelvben leképezett kategorizációs módok révén a világ sajátos, smák szerint perspektivált megkonstruálásában lesznek cselekvően részesek.

A nyelvközösség belső helyzetének fő tényezői:

a) a nyelvközösség, a nemzet, a kulturális és politikai/állami közösségek összefüggései;

b) állami, nyelvváltozat szerinti, kulturális tagoltság;

c) nyelvi kisebbségek a magyar nyelvterületen, a magyar állam területén;

d) potenciál, teljesítmény;

e) történeti fejlődési tendenciák;

f) érték szempontok, értékértelmezések.

A tényezők történeti változásait az elmúlt évtizedekre szűkítve érdemes szintetizálni egyetlen modellben. A magyar nyelvközösség és a magyar kultúra nyelvi alapú tagolódása a modernizáció során igen kiterjedtté vált. Elsősorban a városiasodás és a városi népi kultúra, a 20. század közepétől a populáris kultúra és nyelvváltozatok új típusú csoportokat és régiókat hoztak létre, amelyeknek a határa társadalmilag és földrajzilag már kevésbé éles. Alakító tényezők a tárgyi és szellemi etnológiai jellemzők (kanonizált és tanított ismeretek, életmód, munka, család és házasodás, zene, költészet/irodalom, tájékozódás a világban, média, tárgyi kultúra, mindezek állandósága vagy változása), a földrajzi és közlekedési viszonyok, a településtípusok, ehhez kötődően a kommunikációs hálózatok és színterek, mindenkor jellemzőik és mennyiségük. A dialektológiai, szociolingvisztikai jellemzők hálózati és térségi megvalósulása az előzőekkel szoros kölcsönhatásban áll. A jellemzőknek több történetileg prototipikus együttállása föltételezhető, többek között az alábbiak:

a) paraszti (falusi: földműves és kézműves) nyelvjárási csoportok, hálózatok és térségek, amelyekre jellemző: hagyományörző, statikus, helyhez kötött;

b) városi eredetű vagy annak tartott populáris csoportok, hálózatok és térségek, amelyekre jellemző: újító, mobil, hálózatokban élő;

c) sztenderd és elit, mintaadó beszélői csoportok, hálózatok és térségek, amelyekre jellemző: kodifikáció és innováció együtt, elit, kiterjedő, reflexív.

A fenti három típus nem különül el egymástól élesen, átfedések vannak közöttük, továbbá az egyes típusokon belül nagy a változatosság. E kulturális-nyelvi rendszert durván szabják darabokra a trianoni határok (ahol az államnyelvi különbségek a mai nem egyformán könnyebb átjárhatóság ellenére is érvényesülnek). Az ezredfordulón a Kárpát-medencei magyar nyelvközösség és nyelvi térség sajátos képet mutat. Egyszerre van jelen és érvényesül 1. a szerves fejlődésen, nyelvjárási és paraszti (falusi) néprajzi és városi hagyományokon alapuló cso-

port-régióhálózat; 2. a Trianonban mesterségesen meghúzott államhatárok szerinti régiók rendszere (a kettő nem azonos, a második számos helyen mesterségesen metszi az elsőt); 3. a kommunikációs társadalom helyhez, földrajzi ponthoz vagy térséghez egyre kevésbé kötött, dinamikus, állandóan változó hálózata, amelyekbe bárhol, bármikor be lehet lépni. A teljes rendszer hálózatos jellegű.

E) A nyelv. – Aligha készíthető alkalmas nyelvstratégia a nyelv értelmezése nélkül. A nyelvtudomány hosszú ideje plurális, erősen eltérő nyelvelméletek élnek egymás mellett évtizedek óta. A hagyományos nyelvtanítás szerint a nyelv elvont rendszer, a közösségi tudás része, amelyet az egyén megtanul (vö. pl. KESZLER szerk. 2000). A formális nyelvészet szerint a nyelv tudás, velünk született, beprogramozott univerzális logikai grammatika, amely az anyanyelvben megvalósul (vö. magyar nyelven É. KISS–KIEFER–SIPTÁR 1998).

Ezt a sort ki lehet egészíteni kulturális alapú determinista nyelvfogalmakkal (l. még TOLCSVAI NAGY 2009). Ezek a nyelvfogalmak nem elsősorban a nyelvtudomány diszkurzusában alakultak ki, hanem a nyelvről való vélekedések kidolgozóinak és hirdetőinek tágabb körében. E körök szociológiai összetétele igen változatos, történeti koronként módosuló.

Egy nézet szerint a nyelv mindenkori „kész” állapota egyfajta abszolútumként érvényesül, a beszélő egyén és közösség nem változtathat rajta, annak ki van szolgáltatva. E felfogás egyik kiágazása minden nyelvi változást romlásnak tart, és vissza kíván állítani egy vélt vagy valós korábbi történeti állapotot mint abszolút, maradéktalanul jó nyelvi rendszert.

Egy másik felfogás a történeti tragikumközpontú nézet. Ennek fenntartói a magyar nyelvet külső erők által üldözött, magányos és minőségében is egyedülálló lényegi rendszernek tekintik. A magyar nyelv ekkor azonos közvetlenül a magyar nemzettel, annak tragikusan értelmezett történetével. A hagyomány nem hagyománymondás, hanem rögzített állapot. E magyarázat egyes változatai a vélt ősi rokonságokban (mostanában a hunban, ismét a törökben) keresik a tökéletes magyar nyelvet.

Harmadik jellegzetes álláspont a strukturalista, értékharító, közömbös értelmezés. Az eszköz-felfogásból kiindulva eszerint a nyelvnek nincsenek szubsztanciális közösségi, kulturális összefüggései, ezért története sem lényeges, a nyelv lényegét nem érinti.

A funkcionális nyelvleírás a rendszer, a használat és a közösség, kultúra tényezőit harmonizálja a nyelvfogalomban (vö. többek között BARLOW–KEMMER 2000; GIVÓN 2002; GEERAERTS–CUYCKENS eds. 2007; LANGACKER 1987). Eszerint a nyelv az emberi megismerés során kialakuló kategóriák szimbolikus leképezésének közösségi rendszere, amely a személyközi, közösségi jelentésképzésen alapul és a kulturális ismeretfelhalmozás során alakul történetileg. Ezért miközben egyetemes kognitív elvek adják az alapját, a megismerés perspektívátságából és variabilitásából eredően az egyes nyelvek erős kultúraspecifikus vonásokat mutatnak (l. pl. PALMER 1996; DIRVEN–WOLF–POLZENHAGEN 2007). A funkcionális nyelvészet általános elméleti tételei a következők:

a) A nyelvi rendszer kisebb és összetett elemeit a mindenkori beszélő né-

zópontjából kell bemutatni, hiszen a mindenkori beszélő aktuális perspektívája alakítja a közlés nyelvi szerkezetét.

b) A nyelvi kifejezéseket jellegzetes, gyakori közegükben kell leírni, nem önmagukban.

c) A jelentés egyenrangú az alakkal (az alaktani, mondattani szerkezetekkel), sőt egyes magyarázatokban a jelentés elsődleges, a jelentésszerkezetekből erednek a morfológiai és szintaktikai szerkezetek.

A funkcionális nyelvészet szerint a nyelv rendszer jellegét elsősorban sémák rendszere adja. A séma nyelvi kifejezések dekontextualizált, elvont szerkezete, fonológiai, szemantikai és morfoszintaktikai szempontból egyaránt. A sémák mintaként szolgálnak a legkülönbözőbb nyelvi szinteken: különböző egyedi nyelvi kifejezéseket ezek alapján, ezekhez képest lehet létrehozni. A sémák – a szabályoktól eltérően – valószínűségi minták, amelyekre nem a biztos megjósolhatóság jellemző. A nyelvi kifejezések helyességét nem a szabályszerűséggel (a szabályoknak való megfeleléssel) lehet jellemezni, hanem az adekvátsággal, amelyet a beszélői szándék és a hallgatói elvárás valós nyelvi interakcióban határoz meg.

A nyelvi rendszer a stabilitás, az adaptív (alkalmazkodó) képesség és az informativitás paraméterei szerint funkcionál, az ismétlődő és változtatva ismétlődő közlések sémahálózatába (vö. GEERAERTS 2006; CROFT 2000). A nyelvi gyakorlat és reflexív visszacsatolása két szinten jellemezhető (a két szint között nem éles a határ):

a) elemi, általános szint szerint: mindenki beszél anyanyelvén, közös cselekvés és figyelemirányítás keretében, a nyelvi interakció technikai értelemben főképp egyszerűen sikeres vagy sikertelen; a nyelvhasználat automatikus;

b) minőségi szint: a pusztán közlés együtt jár a helyzet reflexiójával és a beszélő önreflexiójával, a beszélő nézőpontjából; nem feltétlenül és nem teljesen automatikus; főképp többé-kevésbé nyíltan problémamegoldó, alkotó.

F) A magyar nyelv helyzete az ezredfordulón. – A magyar nyelv ezredfordulós helyzetéről sok ismerettel rendelkezünk, de nem eléggel, és még kevésbé szintetizálttal. Ezért e helyt elsősorban a szóba jöhető tényezőket érdemes felsorolni, amelyek mentén mind a részletes kutatás, mind az összegzés elvégezhető.

A külső helyzet fontos tényezője a) a státus mennyiség, minőség szerint, kitérve a teljesítmény, vonzerő, tekintély szempontjaira; b) kontaktushatások (kisebbségi magyar nyelvterületi államnyelvi, regionális [nem csak utódállambeli], globális); c) az EU hatása; d) a globalizáció kulturális hatásai. A külső viszonyokról keveset lehet tudni.

A belső helyzet fontos tényezője a) a funkcionális adekvátság (ez magas szintű); b) változatok és változatosság, sztenderd (a változatok hálózata gazdag, a sztenderd státusa módosulóban van); c) beszélőközösség-fajták (hálózat változatos, az 1980-as évek vége óta a nyilvánosság előtt is megmutatkozva); d) a nyelvközösség reprodukciós potenciálja (csökkenő, mert a népességszám csökken); e) Magyarország és a határon túli régiók (a határtalanítás folyamata egyre erősebb; a szétszakított magyar régiók nyelvi egyesítése sikeresen zajlik, azaz a természetes nyelvi kapcsolatok helyreálltak vagy helyreállóban vannak; ez

rendkívüli erőfeszítéseket is kíván, és ezek az erőfeszítések megtörténnek; vö. pl. BENŐ–PÉNTEK szerk. 2011).

G) A körülmények összegzése: a különbözőség egysége. – A magyar nyelv, a magyar nyelvközösség és kultúrája közelmúltjában és jelenében a hagyomány és az újítás ősi egysége megvalósul, magas minőségi szinten és kiváló funkcionalitással. Jól mutatja ezt az 1990 óta bekövetkezett folyamatok sora, melyek alkotó energiákat szabadítottak fel. Jóllehet, az átalakulás – amely még nem ért véget – komoly kulturális válsággal jár együtt. A válság elsősorban a korábban magától értetődő viselkedésformák, értékek és hagyományok eltűnésében vagy gyökeres átalakulásában mutatkozik meg, amelynek során a közösségi formák és egyes intézmények kérdésessé válnak (vö. BELL 1979). A rendszerváltást gyakran értelmezik egy (korábbi) „normális” állapot visszaállításaként vagy visszanyeréseként. A legtöbb ma élő nemzedéknek azonban nincsen ilyen korábbi tapasztalata, általában tájékozatlan a plurális kultúrában, és valójában nem volt korábbi feltételezett, ma autentikus állapot. A kulturális elbizonytalanodásnak föltehetőleg ez az egyik fő oka.

Másrészt a rendszerváltozás nyelvi hatásaként két fő tényezőt lehet kiemelni. A rendszerváltásnak nevezett történelmi változás egyik legfontosabb hozadéka a Kárpát-medencei magyar nyelvterület nyelvi egyesülése. A rendszerváltás egy másik közvetlen eredménye a szólásszabadság. A nyelvi szabadság e két igen értékes hozadéka mellett a nyelvi közösségi formák igen gyors átalakulása a gazdagság és az alkotókedv megnyilvánulásaival együtt a közösségi formák elbizonytalanodásában is megmutatkozik. Nem a szétkülönbözés veszélyéről van szó, hanem a nyelvi tevékenység hatékonyságáról, a nyelvi teljesítmény minőségéről vagy azok csökkenő voltáról. Ugyanakkor egyértelművé vált a kisebbségi helyzetben, főképp a peremhelyzetben élő magyar anyanyelvű csoportok nyelvi veszélyeztetettsége.

Mindamellet az elmúlt néhány évtizedben összességében a magyar nyelvközösség nyelvi teljesítménye kiemelkedő volt, és az ma is. A magyarság folyamatos önmegértésében ki tudja jelölni helyét a világban, és tájékozódni tud a világban, saját nyelvén, saját fogalmi rendszerében (ahogy egy kissé lazább kifejezéssel gyakran megnevezik: észjárásában). E közösségi szellemi tevékenység csakis más kultúrákhoz és nyelvekhez viszonyítva, velük társalognva mehet végbe. Ez belső viták során történik meg, de a Kazinczy-féle különbözőség egysége ma is érvényesül, anélkül, hogy megbontaná a magyar nyelv jellegzetességeinek összességét.

Az általunk megértett világban való közösségi és személyes létezés (az autentikusság) folyamatosan kiküzdött és újraalkotott nyelvi teljesítménye óriási erő, lassan ezer éve írásos nyelvi emlékekkel is bizonyítottan. A mindennapi nyelvi alkotókészség tartja életben e folyamatot, a megfelelő kifejezés mindenkori megtalálása hagyomány és újítás kettősségében.

3. A nyelvstratégia cselekvési formái (a kötelességek rendszere). – Az előző részben leírtak alapján a nyelvstratégia összetett cél- és cselekvési rendszer, amelynek a szinterei, a tervezői és cselekvői nem egyetlen egységes társadalmi intézményt alkotnak, hanem a nyelvközösség legkülönbö-

zőbb részein tevékenykednek és beszélnek (azaz cselekvően és alkotóan használják a nyelvet). A nyelvstratégia komplexitásában tényező az elvont fogalmi rendszer, az ideológia, az érzelem, ahogy a gyakorlati jellegű beszédesemények is. Az alábbiakban a nyelvstratégia fontos tényezőinek rövid elemzése következik.

A) A tudományos leírás. – A nyelvstratégia nem dolgozható ki a nyelv és a nyelvközösség, valamint azok környezete tudományos szintű leírása nélkül. Nem kétséges, hogy soha ennyit nem tudtunk a magyar nyelvről, a nyelvi rendszert, a nyelvhasználatot és a nyelvet beszélő közösséget illetően, mint manapság. Mégis, legfőljebb sejtéseink és részleges adataink vannak arról, hogy miképp beszélnek most Kőbányán, Gyulakeszin, Széken, Lendván vagy Zsérén. Sokat tudunk arról, hogy miképp viszonyulnak kisebbségi kétnyelvűségi helyzetben a magyarhoz a magyar anyanyelvűek, de nem eleget. Ezért a nyelvtudománynak további erőfeszítéseket kell tennie a magyar nyelv minél jobb és kiterjedtebb leírása érdekében. A leírást a részkérdéseken túl a szintézis (szintézisek) felé szükséges kibővíteni. Elsősorban a nyelvi rendszer és a nyelvközösség közötti összefüggések alaposabb kidolgozása hiányos: a kiterjedt grammatikai (vele együtt szemantikai), szövegtani, stilisztikai és szociolingvisztikai, dialektológiai leírások, adatbázisok, továbbá az antropológiai, művelődéstörténeti és eszmetörténeti kutatások közötti összefüggések bemutatása szegényes, jóllehet ezek a diszciplináris területek a nyelvi gyakorlatban és az önreferáló, önreflexív cselekedetekben nem válnak szét élesen.

B) A nyelvi tervezés. – A nyelvi tervezés ebben a legismertebb értelmezésben kiterjesztett értelmű nyelvvelés, a nyelvbe és a nyelvközösség nyelvi értékrendjébe való olyan tudatos beavatkozás, amely nem csupán az adott nyelvi rendszer sajátosságait, történeti jellegzetességeit tartja számon és változtatja meg, hanem azokat a nyelvközösségi, társadalmi és szociokulturális tényezőket, valamint történeti folyamatokat is figyelembe veszi, amelyek magának a nyelvi tervezésnek, a nyelvi folyamatok (lehetséges) irányításának közvetlen, részben hasonló módon leírható, vizsgálható, értékelhető és tervezhető kontextusát adják. A nyelvi tervezés ezáltal a helyesség rétegzett, szocioregionális, interakciós és nyelvi kötöttségbeli összetevőit a mindenkori nyelvközösség belső szerkezetével, a szociokulturális és szociolingvisztikai adottságokkal kívánja összhangba hozni, valamely eszményi cél elérése érdekében.¹ Ez a tevékenység ugyanakkor gyakorlati jellegű is. A nyelvi tervezés szociolingvisztikára (kifinomult rendszerű adatgyűjtésre) alapozott nyelvvelés, amely összetett antropológiai kultúrafogalommal dolgozik. (A nyelvi tervezésre összefoglalóan l. többek között FISHMAN ed. 1974; COBARRUBIAS–FISHMAN eds. 1983; COOPER 1989; JAHR ed. 1993; CLYNE ed. 1997; TOLCSVAI NAGY szerk. 1998; SZÉPE–DERÉNYI szerk. 1999.)

Kiemelt nyelvtervezési feladatok a nyelvstratégia keretében az ezredfordulón:

- a) korpusztervezés a nyelvi hiány területein;
- b) korpusz- és státustervezés (például a magyar sztenderd jövőjét illetően);

¹ A helyesség itt a legtágabban értelmezendő kategória: helyes nyelvi közlésnek tekinti a beszélő vagy hallgató azt a nyelvi közlést, amely számára érthető, továbbá mind szorosabban vett nyelvi, mind tágabban kulturális, közösségi és esztétikai szempontból legalábbis elfogadható.

- c) presztízstervezés (a magyar nyelv tekintélyi változatait illetően);
- d) nyelvi igazgatás (menedzsment), azaz a nyelvi tanácsadás szervezetének és nyelvtudományi keretének a kialakítása;
- e) a határtalanítás megvalósítása a részkérdésekben;
- f) az idegen szavak (kölesönszavak) környezethez való kettős, interaktív viszonyának a kidolgozása (az autonómia és környezeti kapcsolatok, hatások relációjában, tekintetbe véve, hogy az idegen szavak nem csak „jönnek”, és nem csak „hozzák idegenek”, hanem hozzák maguk a magyar beszélők);
- g) a teljes magyar nyelvterületre érvényes egységes terminológia kialakítása a lehetséges mértékig;
- h) a digitális nyelvhasználat folyamatos elősegítése (l. SIMON et al. szerk. 2012).

C) **Nyelvpolitika, nyelvi jogok.** – A nyelvi jogok kérdésköre a nyelv, nyelvközösség, környezete és a kultúra összefüggésrendszerének először elfogadott, majd jelentős tényezője lett a magyar nyelvről szóló diszkurzusban is. A magyar nyelvvel kapcsolatos viták, eszmék és döntések egy jó része azonban ma is gyakran lazán kezeli a jogi kereteket. A tételes, kanonizált jog jellege különbözik a nyelvi gyakorlattól, a kultúra- és nyelvértelmezésektől, leginkább abban, hogy a jog egyértelmű jogokat és kötelezéseket nevez meg és szabályoz a nyelvvel (nyelvekkel) kapcsolatban, amit pedig nem szabályoz, az kívül esik a jogi kereteken. A jogi szabályozásnak mások a keretei és a hatásai, mint a leíró nyelvtudományi, a nyelvtervezési (nyelvművelői) döntéseknek. A magyar nyelvstratégia tudatos művelőinek nagyobb fokú jogismeretekkel és jogtudatossággal kell eljárniuk.

Kiemelt nyelvi jogi kérdések a nyelvstratégia keretében az ezredfordulón:

- a) a nyelvi jogok megismerése, megismertetése és további kidolgozása általánosságban;
- b) nyelvek és nyelvváltozatok állami státusának értelmezése;
- c) kisebbség és többség viszonyának nyelvi jogi szabályozása, különös tekintettel a kétnyelvűségre²;
- d) jelnyelv, hátrányos helyzetű kisebbségek nyelvei.

A nyelvpolitika szűkebb értelemben a nyelvvel kapcsolatos politikai döntések rendszere. Kissé tágabban, de pontosabban a nyelvpolitika egy kormánynek vagy hasonló, közösséget vezető, hatalmat birtokló intézménynek a nyelvvel kap-

---

² Az elmúlt két-három évtized során a kisebbségi jogok egyénre összpontosítása és a közösségi kisebbségi jogok figyelmen kívül hagyása a többnyelvűség felé tereli a személyes döntéseket, tendenciaszerűen, és nem a soknyelvűség felé, méghozzá általában Európán kívül is. Ebben a folyamatban a többnyelvűség az angol még erősebb terjedését eredményezi, sorvasztva a közösségi, például nemzeti kisebbségi nyelveket. A szabadság *laissez faire* értelmezése a személyi döntésekben látszólag megadja a szabadságot, valójában azonban globalizációs folyamatokba tereli be a döntéseket, így a jogalkotást kezdeményezők szándékával ellentétes hatást ér el (vö. KONTRA 2010; JUHÁSZ 2012; ANDRÁSSY 2012; további adatokkal és szakirodalommal). Egyértelmű, hogy jelenleg az Európai Unió is ezt az irányt erősíti. Az elmúlt évek politikai fejleményei azt mutatják, hogy hosszú és kitaró politikai küzdelemben lehet eredményeket elérni, többek között a közösségi nyelvi jogok elismertetésében (vö. JUHÁSZ HAJNALKA 2012 beszámolóját is).

csolatos döntései és e döntések általános kulturális és politikai iránya. A nyelvpolitika természetesen része a nyelvstratégiának, tehát a főtebb és még alább megnevezett tényezők közé illeszkedik, pontosabban e tényezők közé kell illeszkednie, ha hatásos kíván lenni. KONTRA (2010) megállapítása az utóbbi értelemben vett nyelvpolitika hiányáról sajnálatos tény, az elmúlt két-három évtizedre majdnem különbség nélkül kiterjedő érvénnyel.

D) **A z o k t a t á s.** – Az oktatás, főképp az anyanyelvi oktatás és nevelés alapvető szerepet játszik a nyelvstratégia megvalósításában és tovább alakításában. Az önmagában is összetett közösségi kulturális területről a következő kérdések kiemelendők:

a) rendszer és használat egységének a megvalósítása az oktatásban;
b) a nyelvváltozatok és a funkcionális nyelvi variabilitás, a nyelvi érték oktatásának elvei és módszertana;

c) az anyanyelvi oktatás funkcionális felépítése: kiindulás a gyermek tapasztalataiból és a funkciókból, onnan haladva az absztrakció, az elvont nyelvi rendszer megismertetése felé, összekapcsolva azt a szövegalkotás és a stílus gyakorlati területeivel (főleg és hibás az elvont rendszerfogalmakat egyre fiatalabb korcsoportokban erőltetni);

d) a kisebbségi anyanyelvi oktatásban elérendő cél, hogy meg legyen különböztetve az anyanyelv mint első nyelv és a többségi vagy államnyelv, amelyet idegen nyelvként, második nyelvként kell megtanulniuk a kisebbségi diákoknak, nem a többségi nyelvet beszélőkkel együtt nem létező anyanyelvüként (a kisebbségi anyanyelvi oktatásra l. többek között LANSTYÁK–SZABÓMIHÁLY 2003; BARTHA–NÁDOR–PÉNTEK szerk. 2011; további szakirodalommal);

e) az anyanyelvi órák illegális elhagyásának megakadályozására érdemes megfontolni a nyelvi és az irodalomóra kettéválasztását.

E) **A kulturális politika.** – A kulturális politika egy kormányznak vagy hasonló, közösséget vezető, hatalmat birtokló intézménynek a kultúrával kapcsolatos döntései és e döntések általános kulturális és politikai iránya. A kulturális politika ebben az értelemben alakító tényezője a nyelvstratégiának, főképp az előtérbe helyezett, elismert és megvalósítandó értékek és célok („prioritások”) rendszerében. A kulturális politika a nyelvstratégiához viszonyulva röviden az alábbi dichotómiákban jellemezhető:

- a) általában támogató vagy közömbös vagy elutasító;
- b) sokféleséget vagy ideológiafüggést pártoló;
- c) kreativitást vagy rögzítettséget segítő.

F) **I s m e r e t á t a d á s.** – A tudományosan megalapozott eredmények általában lassan szivárognak le a közműveltségbe és az iskolai oktatásba. Ezért – mint minden más ismereti területen – a nyelvvel kapcsolatban a józan tudás mellett számos hiedelem és tévtan él, s virágzásukat segítik az elektronikus kapcsolat-tartás kimeríthetetlen lehetőségei. A magyar nyelvről rendkívül vegyes és időnként elfogadhatatlan nézeteket hirdetnek különböző kulturális érdek- és ideológiai csoportok. A nyelvstratégia része a megalapozott ismeretek állandó, visszafogott és határozott ismertetése, minden lehetőséget kihasználva. Igen fontos a magyar nyelvről való korszerű ismeretek nemzetközi bemutatása kulturális és közösségi

kontextusban is. Ilyen tevékenység és ilyen eredmények lényegében nem léteznek az ezredfordulón.

G) Cselekvők, intézmények, finanszírozás. – Nemzeti nyelvstratégia nincsen részben szervezett, részben résztvevő cselekvők és intézmények nélkül. A nyelvstratégiában cselekvő mindenki, aki részt vesz a nyelv és a nyelvközösség, kultúra önalkotásának és autonómia-meghatározásának reflexív, önreflexív és önreferenciális folyamatában. A nyelvstratégiában társadalmi intézmény a szervezett, nemzetközi beágyazottságú tudományos kutatás, a Magyar Tudományos Akadémia, az egyetemek, az iskolák, a határon túli nyelvi irodák, a művészet, az egyházak, a kisebb közösségek, például a kulturális és művészeti egyesületek, települések, településrészek, a család, a sajtó, továbbá a nyelvpolitikát képviselő és megvalósító politikai és igazgatási intézmények. Mégis: a legfontosabb intézmény a dinamikus nyelvi interakciók, a nyelvi események egymáshoz kapcsolódó sora.

Hatalmi tényezők: egy közösség, főképp egy nemzeti közösség nyelvstratégiája több meghatározó hatalmi tényezőn nyugszik, ezek: a) a politika, b) a tudomány, c) a mindennapi nyelvi gyakorlat, mindennapi nyelvi reflexió és kritika. Össze lehet-e egyeztetni e három tényezőt? Nem ez a kérdés, hanem az, hogy miképp lehet őket összehangolni. A viszonylagos összhang nélkül nem lesz eredmény. A nyelvstratégia tervezőinek ez az egyik legfontosabb feladatuk.

A nyelvstratégia pénzügyi feltételeinek megteremtése (ahol ez külön szükséges) egyértelműen az állam feladata (vö. KISS 2012).

III.

Összefoglalásképpen megállapíthatjuk, hogy a nagyszerű és életerős magyar nyelvet és nyelvközösséget nem fenyegeti a közvetlen vég, a teljes pusztulás. A valós veszély a) a népességcsökkenés, b) a határon túli régiókbeli szórványban és peremhelyzetben élők leszakadása, c) a közösségi formák elbizonytalanodása, a kulturális anómia, a reflektáltság és az önalkotás feladása vagy ideológiai harcra fulladása.

A fő cél:

a) a magyar nyelv hosszú távú fennmaradása, ami azonos a magyar nyelvközösség hosszú távú fennmaradásával (egy történeti időpontban 50–100 évre lehet előre látni abban az értelemben, hogy az adott időpontban születő emberek ennyi idő múlva is beszélni fognak magyarul);

b) a magyar nyelv fenntartása az összes használati, funkcionális területen;

c) a magyar nyelv autonómiájának megőrzése;

d) a magyar nyelv specifikumainak, potenciáljának, teljesítményének és vonzerejének fenntartása és növelése;

e) a minőségi teljesítmény felismerése és elismerése, az érték nyitott kezelése;

f) a magyar nyelvközösség autonómiájának és koherenciájának megőrzése, a perem- és szórványterületek fenntartása, a nyelvcserre akadályozása.

Az így meghatározott célt csakis a föntebb bemutatott kulturális és nyelvi jellemzők szintézisének figyelembe vételével lehet hatásosan és eredményesen elérni. Valamint: az így meghatározott célt csakis a kulturális és nyelvi tagoltság-nak megfelelő kulturális, közösségi és regionális tagoltság figyelembe vételével lehet elérni. A nyelvet a mindenkori beszélő nézőpontjából lehet leírni, a nyelvstratégiát a mindenkori beszélők közössége(i) nézőpontjából lehet meghatározni. A nyelvstratégia a nyelvvel kapcsolatos értékek, normák, hiedelmek és intézményes struktúrák korszerű, rugalmas, adaptív fenntartását célozza, a közösségi orientáltság, integráltság, adaptivitás és stabilizáció megőrzése érdekében. A nyelvstratégia alapszinten mindig működik cselekvői által, a fenntartás folyamatosságát biztosítva, nem feltétlenül nyíltan vagy a kulturális fókuszban. A nyelvvel kapcsolatos jelentékenyebb feszültségek megjelenésekor a nyelvstratégia ágensei nyíltan és feltűnően cselekednek. Az így kidolgozott nyelvstratégia lehet alkalmas arra, hogy megfelelő válaszokat adjon a **II. 2. D)** és **G)** pontokban bemutatott jelenségekre, a kivételesen gyors kulturális átalakulás és szétkülönbözés keltette bizonytalanságokra és feszültségekre. A magyar nyelv és nyelvközösség egyik stratégiai szintű kérdése éppen e feszültségekből és bizonytalanságokból ered: vajon a nyelv rendszerváltás körüli demokratizálása minden nyelvi produkció azonos értékű elfogadását jelenti és eredményezi, vagy a tényleges demokratizálás a minőségi teljesítményhez való hozzáférési lehetőség biztosítása minden nyelvközösségi tagnak, vagy a kétféle válasz valamilyen harmonizált változata lehet eredményes.

Több hamis kétség és veszély, illetve egyoldalúan ideologikus nézet fogalmazódott meg vagy nyert teret az elmúlt két-három évtizedben a magyar nyelvvel és annak jövőjével kapcsolatban. Érdeemes rögzíteni a következőket. Kétséges és időnként egyértelműen veszélyes történeti hiedelmeket a mai gyakorlat alapjává tenni (például a hun–magyar „rokonság” hirdetésével, vagy a CZUCZOR–FOGARASI-szótár gyökelméletének politikai ideológiai alapú iskolai [!] terjesztésével). Éppígy kockázatos a közömbös álláspont, amely szerint a nyelv magától fennmarad, mert az új nemzedékek úgyis automatikusan megtanulják. Megtanulhatják, de a minőségi teljesítmény és a környezeti hatások önreflexív feldolgozása nélkül hanyatló, versenyképtelen közösség lesz az eredmény. Elméleti és módszertani kiindulópont a nyelvhalál víziója és a nyelv jövője iránti közömbösség közötti jözan középtartomány megtalálása. Ideológiák fölött álló, politikailag hatalomsemleges nyelvstratégiára van szükség. Csak a politikai ciklusoktól és a kulturális csoportok ideológiáitól független nyelvstratégia lesz életképes, befogadó és elfogadó, alkalmas a sokféleség közösségét összefogni, integrálni a magyar nyelv kultúraspecifikus közösségében. Az ideológiává gyalázott nemzetnek nincsen jövője.

A nyelvstratégiát úgy kell irányítani, hogy a belső sokféleség termékeny, fenntartható és megtartó legyen. A gazdagságnak örülni kell, gyarapítani érdemes, a fentebb megfogalmazott célok és körülmények keretében. A derülátás uralja a jó nyelvstratégiát, nem a borús hangulat: lehet, hogy időnként „beszélni nehéz”, de nem ez a biztató jelszó, sokkal inkább a „beszélni jó”, vagy a „beszélni öröm”,

ahogy ezt Lanstyák István egy beszélgetés alkalmával megfogalmazta. A kizárólagos Budapest- vagy Magyarország-központúság rendkívül káros.

Nyilvánvaló, hogy mindez diszkurzivitást igényel, állandó párbeszédet, vitát, önreflexív értelmezést. A diszkurzusban megtartott konvergencia, összetartás erősítheti a nyelvben való otthonosságérzést, a hozzájárulás eredményességét és tudatát. A nyelvstratégiát kidolgozó és fenntartó személyeknek és intézményeknek ez a lehetőségük és egyben a kötelességük.

Megkérdeshetnék az olvasók, hogy a nemzet kategóriája miért nem szerepelt a tanulmányban (az előadásban). A figyelmes olvasó tudhatja, hogy végig a nemzetről volt szó, amelyet a nyelv és a nyelvközösség által lehet folyamatosan megalkotni. A nyelvet, a nyelvközösséget és a nyelvstratégiát nem a nemzet már „kész” kategóriájához kell mérni, hanem azt lehet és kell vizsgálni, hogy a nyelv, a nyelvközösség és a nyelvstratégia miképp járul hozzá a nemzet folyamatos megalkotásához és fenntartásához.

Kulcsszók: autonómia, autopoieszis, környezet, nyelv, nyelvközösség, rendszer, stratégia, szintézis.

A hivatkozott irodalom

- ANDRÁSSY GYÖRGY 2012. Lehet-e a magyar hivatalos nyelv egyes szomszédos országokban? A nemzetközi jog lehetőségei. In: EPLÉNYI-KÁNTOR szerk. 2012: 80–101.
- BALÁZS GÉZA 2001. Magyar nyelvstratégia. Magyar Tudományos Akadémia, Bp.
- BARLOW, MICHAEL – KREMMER, SUZANNE eds. 2000. Usage-Based Models of Language. CSLI Publications, California.
- BARTHA CSILLA – NÁDOR ORSOLYA – PÉNTEK JÁNOS szerk. 2011. Nyelv és oktatás ki-sebbségben. Kárpát-medencei körkép. Tinta Könyvkiadó, Bp.
- BECHMANN, ARNIM 1981. Grundlagen der Planungstheorie und Planungsmethodik. UTB für Wissenschaft, Stuttgart.
- BELL, DANIEL 1979. The cultural contradictions of capitalism. Basic Books, New York.
- BENŐ ATTILA – PÉNTEK JÁNOS szerk. 2011. A Termini Magyar Nyelvi Kutatóhálózat tíz éve. Tanulmányok, beszámolók, kutatási programok. Gramma Nyelvi Iroda – Szabó T. Attila Nyelvi Intézet, Dunaszerdahely–Kolozsvár.
- BESCH, WERNER – BETTEN, ANNE – REICHMANN, OSKAR – SONDEREGGER, STEFAN Hrsg. 2000. Sprachgeschichte. Ein Handbuch zur Geschichte der deutschen Sprache und ihrer Erforschung. 2. Auflage. 1. Teilband. Walter de Gruyter, Berlin – New York.
- CLYNE, MICHAEL ed. 1997. Undoing and Redoing Corpus Planning. Mouton de Gruyter, Berlin.
- COBARRUBIAS, JUAN – FISHMAN, JOSHUA A. eds. 1983. Progress in language planning: international perspectives. Mouton, Berlin.
- COOPER, ROBERT L. 1989. Language Planning and Social Change. Cambridge University Press, Cambridge.
- COX, HEINRICH L. – ZENDER, MATTHIAS 2000. Sprachgeschichte, Kulturraumforschung und Volkskunde. In: BESCH et al. Hrsg. 2000: 160–72.

- CROFT, WILLIAM 2000. *Explaining Language Change. An Evolutionary Approach*. Longman, London.
- DIRVEN, RENÉ – WOLF, HANS-GEORG – POLZENHAGEN, FRANK 2007. *Cognitive Linguistics and Cultural Studies*. In: DIRK GEERAERTS – HUBERT CUYCKENS eds., *The Oxford Handbook of Cognitive Linguistics*. Oxford University Press, Oxford, 1203–21.
- EPLÉNYI KATA – KÁNTOR ZOLTÁN szerk. 2012. *Térvesztés és határtalanítás. A magyar nyelvpolitika 21. századi kihívásai*. Nemzetpolitikai Kutatóintézet – Lucidus Kiadó, Bp.
- FISHMAN, JOSHUA A. ed. 1974. *Advances in Language Planning*. Mouton, The Hague.
- GADAMER, HANS-GEORG 1984. *Igazság és módszer*. Gondolat, Bp.
- GEERAERTS, DIRK 2006. *Words and Other Wonders*. Mouton de Gruyter, Berlin – New York.
- GEERAERTS, DIRK – CUYCKENS, HUBERT eds. 2007. *The Oxford Handbook of Cognitive Linguistics*. Oxford University Press, Oxford.
- GIVÓN, TALMY 2002. *Bio-linguistics. The Santa Barbara lectures*. John Benjamins, Amsterdam, Philadelphia.
- GLOY, KLAUS 2000. *Sprachnormierung und Sprachkritik in ihrer gesellschaftlichen Verflechtung*. In: BESCH et al. Hrsg. 2000: 396–405.
- JAHR, ERNST HAKON ed. 1993. *Language Conflict and Language Planning*. Mouton de Gruyter, Berlin.
- JUHÁSZ HAJNALKA 2012. *A nyelvi jogok helyzete az Európai Unióban: korlátok és lehetőségek*. In: EPLÉNYI–KÁNTOR szerk. 2012: 45–64.
- KESZLER BORBÁLA szerk. 2000. *Magyar grammatika*. Nemzeti Tankönyvkiadó, Bp.
- KISS JENŐ 2012. *A nyelvstratégia nyelvészeti megalapozásának fontossága*. In: EPLÉNYI–KÁNTOR szerk. 2012: 32–43.
- É. KISS KATALIN 2004. *Anyanyelvünk állapotáról*. Osiris Kiadó, Bp.
- É. KISS KATALIN – KIEFER FERENC – SIPTÁR PÉTER 1998. *Új magyar nyelvtan*. Osiris Kiadó, Bp.
- KONTRA MIKLÓS 2010. *Hasznos nyelvészet*. Fórum Kisebbségkutató Intézet, Somorja.
- KOSELLECK, REINHART 2003. *Elmúlt jövő. A történeti idők szemantikája*. Atlantisz, Bp.
- LANGACKER, RONALD W. 1987. *Foundations of Cognitive Grammar. Volume 1. Theoretical Prerequisites*. Stanford University Press, Stanford, California.
- LANSTYÁK ISTVÁN – SZABÓMIHÁLY GIZELLA 2003. *Magyar nyelvtervezés Szlovákiában*. Kalligram Könyvkiadó, Pozsony.
- LUCKMANN, THOMAS 1982. *Gesellschaft und Sprache: Soziologie und Dialektologie*. In: WERNER BESCH – ULRICH KNOOP – WOLFGANG PUTSCHKE – HERBERT E. WIEGAND Hrsg., *Dialektologie. Ein Handbuch der deutschen und allgemeinen Dialektforschung*. HSK 1. Vol. 1. Mouton de Gruyter, Berlin – New York, 1568–79.
- LUHMANN, NIKLAS 1998. *Die Gesellschaft der Gesellschaft*. Suhrkamp, Frankfurt am Main.
- MATURANA, HUMBERTO – VARELA, FRANCISCO J. 1980. *Autopoiesis and Cognition: The Realization of the Living*. D. Reidel Publishing, Dordrecht.
- MILROY, JAMES – MILROY, LESLEY 1985. *Authority in language. Investigating language prescription and standardization*. Routledge & Kegan Paul, London.
- PALMER, GARY B. 1996. *Toward a theory of cultural linguistics*. University of Texas Press, Austin.

- PÉNTEK JÁNOS 2012. Nyelvi tervezés és nyelvstratégia a Kárpát-medencében. In: EPLÉ-
NYI-KÁNTOR szerk. 2012: 15–31.
- VON POLENZ, PETER 2000. Deutsche Sprache und Gesellschaft in historischer Sicht. In:
BESCH et al. Hrsg. 2000: 41–65.
- POMOZI PÉTER 2011. Kis ország – nagy stratégia. Az észtl nyelvpolitikai modell. ELTE, Bp.
- SIMON, ESZTER – LENDVAI, PIROSKA – NÉMETH, GÉZA – OLASZY, GÁBOR – VICSII, KLÁRA
szerk. 2012. A magyar nyelv a digitális korban. The Hungarian Language in the Di-
gital Age. Springer, h. n. <http://www.meta-net.eu/whitepapers/e-book/hungarian.pdf>.
- SZÉPE GYÖRGY – DERÉNYI ANDRÁS szerk. 1999. Nyelv, hatalom, egyenlőség. Corvina, Bp.
- TOLCSVAI NAGY GÁBOR 2004. Alkotás és befogadás a magyar nyelv 18. század utáni
történetében. Áron Kiadó, Bp.
- TOLCSVAI NAGY GÁBOR 2009. Ideologikus nyelvészeti sztereotípiák a magyar nyelv-
ről. In: BORBÉLY ANNA – VANČONÉ KREMMER ILDIKÓ – HATTYÁR HELGA szerk.,
Nyelvideológiák, attitűdök és sztereotípiák. MTA Nyelvtudományi Intézet – Gram-
ma Nyelvi Iroda – Konstantin Filozófus Egyetem, Bp.–Dunaszzerdahely–Nyitra,
75–86.
- TOLCSVAI NAGY GÁBOR szerk. 1998. Nyelvi tervezés. Tanulmánygyűjtemény. Universitas, Bp.

Planning, (self)interpretation, sustainment: possibilities and tasks of a Hungarian language strategy

The paper gives a proposal for a Hungarian language strategy, in a hermeneutic framework. Every community makes efforts to sustain itself. The basic proposition in construing a language strategy is the autopoietic nature of the language community as a self-reflexive relation to its environment, and the functional usage-based nature of language in relation to its speakers and the usage events. The main task of a language strategy is to maintain the language and its language community in a dynamic, creative and adaptive way. The proposed language strategy is discussed according to definitive external and internal circumstances of the Hungarian language and language community, in a state of the unity of diversity, and also according to its active forms in the system of tasks (including scientific survey, language planning, language policy, linguistic rights, education, cultural policy, actors and institutions).

Keywords: autonomy, autopoiesis, environment, language, language community, system, strategy, synthesis.

TOLCSVAI NAGY GÁBOR